

...

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Pfv.V.20.637/2020/4.

A tanács tagjai: dr. Szabó Klára a tanács elnöke, dr. Magosi Szilvia előadó bíró, dr. Madarász Anna bíró

A felperes: Felperes1

A felperes képviselője: Lakatos, Köves és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Lakatos Péter ügyvéd)

Az alperes: Veszprém Megyei Jogú Város Önkormányzata (8200 Veszprém, Óváros tér 9.)

Az alperes képviselője: dr. Kovács Gergely ügyvéd

A per tárgya: szerződéstől való elállást követő elszámolás

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Győri Ítéltábla Gf.II.20.246/2019/7/I.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Veszprémi Törvényszék 1.G.40.061/2018/27.

Rendelkező rész

– A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

– Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 1.270.000 (egymillió-kétszázhetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperessel és Szentkirályszabadja Község Önkormányzatával mint eladóval kötött 2006. szeptember 26-i adásvételi szerződés alapján a felperes mint vevő tulajdonába kerültek a külterület helyrajzi számú és a külterület helyrajzi számú ingatlanok. Az eladók a 2010. szeptember 17-i nyilatkozatukkal elálltak az adásvételi szerződéstől.

[2] Az eladók által a vevő ellen indított perben a Veszprém Megyei Bíróság a Győri Ítéltábla Gf.IV.20.245/2011/5. számú közbenső ítéletével jogerőre emelkedett 1.G.40.158/2010/14. számú közbenső ítéletével megállapította, hogy a felek szerződése az eladók jogszerű elállása folytán megszűnt. Az eladók a keresetükben a szerződéskötés előtti tulajdoni állapot helyreállítását, kötbér és kártérítés, valamint használati díj megfizetését követelték. A jelen per alperese ezen kívül adóhátralék, bírság és késedelmi pótlék megfizetése iránt is keresettel élt. A vevő a kereset elutasítását kérte. Az eredeti állapot helyreállítása körében elszámolni kérte az ingatlanok után 2009-ben és 2010-ben megfizetett építményadót. A Veszprémi Törvényszék ítéletével elrendelte a vevő tulajdonjogának törlését; kötelezte az eladókat, hogy 15 napon belül fizessenek meg 369.516.452 forintot, illetőleg 309.802.025 forintot; megkeresni rendelte a földhivatalt, hogy ezen összegek megfizetésének igazolásával egyidejűleg törölje az ingatlan-nyilvántartásból a vevő tulajdonjogát és jegyezze vissza az eladók tulajdonjogát szerződés megszűnése és eredeti állapot helyreállítása címén; kötelezte a vevőt, hogy a fizetést követően 3 napon belül adja az eladók birtokába az ingatlanokat; a keresetet ezt meghaladóan elutasította. Az elszámolás körében a vételár visszafizetési kötelezettséget csökkentette az eladók kötbérigényével. A vevő építményadó kapcsán előterjesztett igényét alaposnak találta. A Győri Ítéltábla a Gf.IV.20.108/2015/5/I. számú ítéletével a Veszprémi törvényszék ítéletének megfellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatta és az eladók marasztalásának összegét felemelte. Az építményadó visszafizetése iránti alperesi követelésnek helyt adó rendelkezést nem érintette, mert azt a felek fellebbezéssel nem támadták. A Kúria a Pfv.V.21.986/2015/10. számú ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

[3] Önkéntes teljesítés hiányában a vevő 2016. március 22-én végrehajtási eljárást kezdeményezett, amely a végrehajtónál való teljesítéssel megszűnt.

[4] A Veszprémi Járási Hivatal Agrárügyi Főosztály Földhivatali Osztálya a 2018. szeptember 6-án meghozott 48548/2018.09.06. számú összefoglaló határozatával szerződés megszűnése és eredeti állapot helyreállítása jogcímén visszajegyezte az eladók tulajdonjogát.

[5] A felperes az adásvételi szerződéstől való elállásról szóló értesítés kézhezvételétől nem fizette meg az ingatlanok után az építményadót, ezért Veszprém Megyei Jogú Város Önkormányzatának Jegyzője – mint elsőfokú adóhatóság – a 2011-től a 2016. II. félévig terjedő időszakra kiszabott és meg nem fizetett építményadó behajtása érdekében adóvégrehajtási eljárást kezdeményezett ellene. Ennek során a felperes a 2011-től 2016. I. félévig terjedő időszakra 155.169.374 forint építményadó, 47.334.142 forint késedelmi pótlék, 9.417.050 forint bírság tartozást, a 2016. II. félévre pedig 10.175.000 forint előírányzott építményadó tartozást teljesített. Az elsőfokú adóhatóság 2017. és 2018. évben előírányzott a terhére további 40.352.112 forint építményadót, és 2017., 2018., 2019. évre (2019. szeptember 12-ig) vonatkozóan felmerült összesen 612.928 forint pótlék.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[6] A felperes keresetében 205.696.486 forint tőke és ebből 165.344.374 forint után 2016. április 22-től, 40.342.112 forint után 2019. szeptember 12-től a kifizetésig járó késedelmi kamat, valamint 57.364.120 forint tőke és abból 56.751.192 forint után 2016. április 22-től, 612.928 forint után 2019. szeptember 12-től a kifizetésig járó késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A keresetét elsődlegesen a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 319. § (3) bekezdésére és 320. § (1) bekezdésére alapította. Arra hivatkozott, hogy az elállás következtében – az adásvételi szerződés megkötésére visszaható hatállyal – az alperes lett a tőle megvásárolt ingatlanok tulajdonosa. Ennek ellenére az elállásából fakadó elszámolási kötelezettségét a 2011-2016. évekre kivetett és megfizetett építményadó (összesen 165.344.374 forint), késedelmi pótlék, bírság, valamint a 2017-2018. évre kivetett építményadó és felmerült pótlék tekintetében nem teljesítette. Az elállás következtében a szerződés megkötésének hatályával az ingatlanoknak az alperes lett a tulajdonosa, így a helyi adókról szóló 1990. évi C. törvény (a továbbiakban: Htv.) 12. § (1) bekezdése alapján az adóhatóság részére megfizetett, illetve általa kivetett adó, pótlék, bírság is az elszámolás tárgya. A 2009-2010. évi építményadó vonatkozásában jogerős ítélet már rendezte a felek elszámolását és kötelezte az alperest annak megfizetésére, ugyanez irányadó a későbbi időszakra is.

[7] A felperes keresetében az építményadóval kapcsolatos 205.696.486 forint (165.344.374 forint + 40.352.112 forint) tőke és kamatai megfizetését másodlagosan a régi Ptk. 361. § (1) bekezdése alapján kérte. Arra hivatkozott, hogy az alperes helyett megfizetett 165.344.473 forint építményadót azon ingatlanok után, amelyek tulajdonosa az elállás folytán az alperes lett. Ez nyilvánvalóan kimutatható vagyoni előny, amelyhez az alperes az ő rovására jutott. A kár fogalmába beletartozik a vagyonban bekövetkezett értékcsökkenés is, így a könyveibe kötelezettségként bekerült 2017-2019. évi adóteher vagyoncsökkenésként számba vehető. A késedelmi pótlékkal, a bírsággal, pótlékkal kapcsolatos 57.364.120 forintot és késedelmi kamatait a felperes másodlagosan a régi Ptk. 4. § (1), (4) bekezdése, valamint 5. § (1) bekezdése alapján követelte.

[8] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Rámutatott arra, hogy az adót a felperes nem neki, hanem az adóirodának volt kötelessége megfizetni. Helyi adó és járulékaik jogcímén az adózás rendjéről szóló, akkor hatályos 2003. évi CXII. törvény 149-150. §-ai alapján meghozott adóhatósági határozatok alapján állt fenn a tartozása. Az alperes utalt továbbá arra, hogy a vele szemben folyt végrehajtási eljárás befejezését követően, 2018. szeptember 6. napjával jegyezték be a tulajdonjogát az adásvételi szerződéssel érintett

ingatlanokra, de nem visszamenőleges hatállyal. Eddig az időpontig a felperest kellett az ingatlanok tulajdonosának tekinteni. Az adófizetési kötelezettség a Htv. 12. § (1) bekezdése, 52. § 7. pontja alapján a felperest terhelte, azzal ő esett késedelembe, így jogszerűen szabtak ki vele szemben késedelmi pótlékot és bírságot. Az adót a felperes nem helyette fizette meg. Az adó beszámítása neki gazdagodást, vagyoni előnyt nem jelentett. A felperes követelésének beszámítással való csökkentésére a Veszprém Megyei Jogú Város Polgármesteri Hivatal Adóirodájával közös, 2017. január 18-án kelt nyilatkozat teremtett jogállapot.

Az első- és másodfokú ítélet

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperest 165.344.374 forint és késedelmi kamatai, továbbá a perköltség megfizetésére kötelezte, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[10] Az indokolásában rámutatott arra, hogy a régi Ptk. 319. § (3) bekezdése alapján a szerződés felbontását követően visszajáró szolgáltatás alatt a szerződés alapján teljesítendő szolgáltatásokat kell érteni. A felperes adófizetési kötelezettsége nem tartozik ide. Az adófizetési kötelezettség végső soron kötődik az ingatlan-adásvételi szerződéshez, de nem a szerződésből fakadóan teljesítendő fizetési kötelezettség, annak közjogi jogviszony az alapja. Megállapítható ugyanakkor, hogy a 2011-2016. évre kiszabott építményadó az alperes vagyonába került, mivel a végrehajtási eljárásban az adókat a felperes követelésével szemben beszámította. A felperes az építményadót megfizette, jóllehet az ingatlanok visszakerültek az alperes tulajdonába. Az ingatlan-nyilvántartási határozat feltüntette az eredeti szerződések kapcsán hozott földhivatali határozatok számát, amelyből az következik, hogy az eredeti állapot helyreállítása az alperes eredeti szerződésének időpontjára visszamenő hatállyal történt. A felperes által megfizetett építményadóval az alperes olyan bevételhez jutott, amelyre az utóbb bekövetkezett jogi tények miatt nem volt jogosult. A Htv. 2011. november 30-a után hatályba lépett 3. § (5) bekezdése értelmében az önkormányzat a tulajdonában álló ingatlanok után nem volt köteles építményadót fizetni, így ha nem kerül sor az adásvételre, az ingatlanok után nem juthatott volna adóbevételhez. Ha 2011. november 30-a előtt kellett volna helyi adót fizetnie, azt akkor sem ő fizette, hanem a felperes, így az alperes az adót megtakarította, az a vagyonában maradt. Ebből következően az alperes gazdagodott, mégpedig a felperes terhére. A kereset 165.344.374 forint erejéig volt alapos, mert a 2017-2019. évre előírányzott építményadót a felperes nem fizette meg, a régi Ptk. 361. § (1) bekezdése pedig csak a már bekövetkezett gazdagodás esetén alkalmazható. A késedelmi pótléokra, bírságra pótléokra vonatkozó kereseti követelés megalapozatlan.

[11] Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú ítélet fellebbezett rendelkezéseit megváltoztatta és a keresetet egészében elutasította; mellőzte az alperes elsőfokú perköltségben marasztalását. Kötelezte a felperest az első- és másodfokú perköltség, valamint a le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére.

[12] Az indokolásában elsőként arra mutatott rá, hogy a felülbírálati jogkört az erre irányuló fellebbezési kérelem, illetve ellenkérelem korlátai között gyakorolhatta, így az elsőfokú ítéletnek a keresetet részben elutasító rendelkezéseit, valamint azt, hogy az elsőfokú bíróság helyesen találta-e a régi Ptk. 319. § (3) bekezdése szerinti elszámolás címén megalapozatlannak a keresetet, nem bírálhatta felül. Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a felperes a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban:

Pp.) 173. § (2) bekezdése alapján – eshetőlegesen – jogalap nélküli gazdagodás címén is előterjesztette az igényét.

[13] Rámutatott arra, hogy a Htv. 12. § (1) bekezdése értelmében az adó alanya az, aki a naptári év első napján az építmény tulajdonosa. A Htv. 52. § 7. pontja pedig meghatározza, ki minősül az ingatlan tulajdonosának. A Htv.-nek nincs olyan rendelkezése, hogy a tulajdonjog bejegyzését követően felbontott adásvételi szerződés alapján – a bejegyzés ellenére – nem kell tulajdonosnak tekinteni a bejegyzéssel érintett évek vonatkozásában az ingatlan-nyilvántartásban tulajdonosként feltüntetett személyt. A tulajdonos adójogi fogalma szempontjából a tulajdonosváltás bejegyzését követően nincs jelentősége annak, ha a felek felbontják a szerződésüket vagy a szerződés visszamenőleges hatályú megszűnését a bíróság megállapítja. A perbeli eset specialitása abban áll, hogy a felek között kettős jogviszony jött létre. Az eladó a polgári jogi jogviszony mellett adójogi jogviszonyba is került a másik féllel. A jogerős ítélet alapján indult végrehajtási eljárás, illetve az építményadó végrehajtása tárgyában indult eljárás során gyakorolt beszámítás jogszerűsége a jelen perben nem volt vitatható. A polgári perben adó vissza nem követelhető. A beszámítás annak feleltethető meg, hogy az alperes eleget tett a jogerős ítéleten alapuló fizetési kötelezettségének és a felperes is teljesítette az adófizetési kötelezettségét. Az, hogy az építményadó az adójogi jogviszony szabályai szerint az alpereshez került, nem minősíthető vagyoni előnynek. Az adó megfizetése a polgári jog szempontjából értékelhető vagyoni előnynek csak akkor minősülne, ha az alperes is adóalany lenne és az adót a felperes valóban helyette fizetné meg. Az alperest a Htv. alapján a 2012. adóévtől építményadó fizetésének kötelezettsége nem terhelte. A 2011. év vonatkozásában pedig a Htv. 2011. november 30-a előtt hatályos 3. § (5) bekezdése értelmében meghatározott feltételekkel a költségvetési szerv adómentes volt. A fellebbezési ellenkérelemből kitűnően a felperes nem vitatta, hogy az alperes az ingatlanok után helyi adó fizetésére nem volt köteles, így ez a törvénymódosítást megelőző 2011. évre is irányadó. A felek kettős jogviszonyán belül tehát az alperest is terhelő fizetési kötelezettség hiányában az építményadó megfizetése nem minősíthető vagyoni előnynek.

[14] Az elsőfokú bíróság jogerős határozatokon alapuló és adójogi szempontból jogszerű adóbevételt minősített alap nélkül megszerzett (ezért visszatérítendő) adóbevételnek, amelyre nem volt jogi lehetőség. A közjogi jogviszony alapján jogszerűen beszedett építményadó visszaigénylésének lehetőségére a közjogi rendelkezések irányadók.

[15] A régi Ptk. 361. § (1) bekezdése konjunktív feltételeinek fennállta hiányában az alperes jogalap nélküli gazdagodás jogcímén az adónak megfelelő összeg visszatérítésére nem volt kötelezhető. A kereset szempontjából nem volt jelentősége annak, hogy a felek közötti korábbi perben elszámolásra került a 2009-2010. évi helyi adó. Az erről szóló ítéletnek a jelen perben érvényesített igény vonatkozásában nincs kötőereje.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[16] A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és elsődlegesen a másodfokú bíróság új eljárásra utasítását, másodlagosan az elsőfokú ítéletet helybenhagyó határozat hozatalát kérte. Az elsődleges kérelmét arra alapította, hogy a jogerős ítélet sérti a Pp. 341. §-ában foglaltakat. A másodlagos kérelme elsődlegesen a régi Ptk. 361.

§ (1) bekezdése, másodlagosan a régi Ptk. 319. § (3) bekezdése és 320. § (1) bekezdése megsértésén alapult.

[17] Az elsődleges felülvizsgálati kérelem vonatkozásában arra mutatott rá, hogy az első keresetében a követeléseit érvényesítésére több jogalapot jelölt meg, amelyet vagylagosan kért alkalmazni. A keresetei ugyanazon jogviszonyból eredtek, csak a megjelölt jogalap tekintetében tértek el, hiszen elsősorban a szerződéstől való elállás miatti elszámolást, míg másodlagosan a jogalap nélküli gazdagodás visszatérítését kérte. A másodfokú bíróság súlyos eljárási szabálysértést követett el, amikor a fellebbezési eljárás során csak az alperes fellebbezését vizsgálta, de azt nem, hogy annak esetleges alapossága esetén a kereset az általa megjelölt más jogcímek közül bármelyiken alapos lehet-e. Ebben a körben nem kellett fellebbezéssel élnie, hiszen a keresetének az elsőfokú bíróság helyt adott, amennyiben téves jogalapon, úgy azt a másodfokú bíróság az alperes fellebbezése alapján eljárva jogkörének megfelelően módosíthatta volna. A másodfokú bíróság azonban az egyik megjelölt jogalap tekintetében semmilyen döntést nem hozott, az egymással látszólagos keresethalmazatban álló keresetek közül az egyik tekintetében nem határozott, amellyel megsértette a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott eljárásjogi rendelkezést. A felperes a jogi álláspontja alátámasztásaként hivatkozott a BH2018. 83., BH 2017.162. számú eseti döntésekre, valamint a Kúria Mfv.I.10.579/2015/6. és Pfv.I.21.301/2013/6. számú határozataira. Álláspontja szerint a másodfokú bíróságot új eljárásra kell utasítani azzal, hogy az első kereset elsődleges jogalapja (a szerződéstől való elállás folytán keletkezett elszámolási jogviszony) tekintetében is bírálja felül az elsőfokú ítéletet és a jogszabályoknak megfelelő döntést hozzon.

[18] A felperes másodlagos felülvizsgálati kérelmét elsődlegesen azzal indokolta, hogy a jogerős ítélet logikátlan, jogellenes megállapításokat tartalmaz. Érthetetlen, alaptalan és okszerűtlen az a következtetése, hogy egy pénzösszeg megszerzése csak akkor jelent vagyoni előnyt, ha annak a személynek, aki az összeget kapja, magának is lenne fizetési kötelezettsége. A másodfokú bíróság a régi Ptk. 361. § (1) bekezdésében foglalt feltételeket jogellenesen értelmezte, azok megvalósulása kapcsán téves jogkövetkeztetésre jutott.

[19] A felperes a másodlagos felülvizsgálati kérelmét másodlagosan arra alapította, hogy az elsődleges kereseti kérelme tekintetében előterjesztett elsődleges jogalapon az alperes marasztalható. Az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a megállapításra, hogy az elszámolási kötelezettség csak a szerződés szerinti főkötelezettségekre terjed ki. A felperes álláspontja szerint ez a kötelezettség mindenre kiterjed, ami a szerződés tárgyát érinti. A jogbiztonság elvével ellentétes, hogy ugyanazon felek között azonos jogviszony tekintetében egy későbbi időszakra vonatkozóan megfizetett építményadó nem tartozik az elszámolási kötelezettség körébe, míg a korábbi időszakra teljesített építményadó igen.

[20] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult. Álláspontja szerint a jogerős ítélet nem sérti a Pp. 341. §-ában foglaltakat, mert a Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét csupán az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolhatja. A felperes követelése jogalap nélküli gazdagodás és elszámolási kötelezettség teljesítése címén is alaptalan.

A Kúria döntése és jogi indokai

[21] A Pp. 406. § (1) bekezdése szerint a jogerős ítélet felülvizsgálata az ügy érdemére kiható jogsértésre, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre hivatkozással kérhető. A Kúria a Pp. 423. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően eljárva a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem korlátai között, az ott megjelölt jogszabályok, illetve a közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés tekintetében vizsgálta felül. A felperes a rendkívüli perorvoslatát megalapozó jogsértést abban határozta meg, hogy a jogerős ítélet nem felel meg az ítélettel szembeni teljesség követelményének, valamint a másodfokú bíróság tévesen következtetett arra, hogy a perbeli esetben nem állnak fenn a jogalap nélküli gazdagodás feltételei, továbbá jogsértően nem állapította meg az alperes elszámolási kötelezettségét a szerződés tárgyát érintő építményadó tekintetében.

[22] A felperes álláspontjával ellentétben nem sérült az ítélet teljességének követelménye, mert a másodfokú bíróságnak nem kellett vizsgálnia az elszámolás iránti keresetet. Az elsőfokú bíróság ezen a jogcímen a keresetet alaptalannak ítélte és az alperest jogalap nélküli gazdagodás címén marasztalta. Az ítélet ellen csak az alperes fellebbezett. A fellebbezési ellenkérelem pedig a Pp. 372. § (1) bekezdése szerint kizárólag a fellebbezésre vonatkozhatott. A másodfokú bíróság a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján a felülbírálati jogkörét a fellebbezési kérelemre és ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolhatta. A fellebbezési kérelem tartalma alapján e felülbírálati jogköre a Pp. 369. § (3) bekezdésében és 371. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltakra figyelemmel nem terjedt ki az elszámolás iránti kereset tárgyában hozott döntés felülbírálatára. A másodfokú bíróság a felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet indokolására vonatkozóan megjegyzésként előadottakat nem vizsgálhatta. A perbelitől eltérő eljárásjogi helyzet és a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény alapján hozott eseti döntések nem vethetők össze a jelen eljárásban támadott jogerős ítélettel. A felperes által hivatkozott határozatokkal a másodfokú bíróság olyan elsőfokú ítéleteket bírált felül, amelyekben az elsőfokú bíróság az eshetőleges keresetek valamelyikéről nem döntött.

[23] A régi Ptk. 361. §-ában foglalt jogalap nélküli gazdagodás szabálya a jogilag indokolatlan vagyoneltolódás megszüntetését célozza. A visszatérítésére a következő konjunktív feltételek megvalósulása esetén van jogi lehetőség: a vagyoni előny kimutatható, az előny megszerzése jogalap nélkül történt, az előnyhöz a kötelezett más rovására jutott. A másodfokú bíróság álláspontjával ellentétben a jelen esetben keletkezett kimutatható vagyoni előny az alperes oldalán, mivel a helyi adó az önkormányzat bevételeinek minősül. Az előny megszerzése azonban nem jogalap nélkül történt. Az adóbevételek alapját közigazgatási határozatok képezték, amelyek megtámadása a közigazgatási eljárásban nem vezetett eredményre. Nem történt ezért indokolatlan vagyoneltolódás, amelynek rendezésére a jogalap nélküli gazdagodás szabályai alapján a felperes igényt tarthatott volna.

[24] A másodfokú bíróságnak helytálló az az álláspontja, miszerint nem bírálhatta felül az elsőfokú bíróságnak az elszámolás címén előterjesztett kereset megalapozatlanságáról hozott döntését, az ugyanis első fokon jogerőre emelkedett. A Pp. 407. § (1) bekezdés a) pontja szerint ellene felülvizsgálatnak sem volt helye.

[25] A Kúria mindezekre tekintettel azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet nem sérti a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokat, ezért azt a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

[26] A felperes felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, így a Pp. 405. § (1) bekezdése és 364. §-a alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperes ügyvédi képviselettel felmerült felülvizsgálati eljárási költségét. Ennek összegét a Kúria a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5), (6), bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján a kifejtett tevékenység munka- és időigényével arányban állóan állapította meg.

[27] A felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson kívül bírálta el a veszélyhelyzet ideje alatt érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedésekről szóló 74/2020. (III. 31.) Korm. rendelet 29. § (1) bekezdése, valamint a veszélyhelyzet megszüntetésével összefüggő átmeneti szabályokról és a járványügyi készségről szóló 2020. évi LVIII. törvény 143. § (3) bekezdése alapján.

[28] Az ítélet ellen a Pp. 407. § (1) bekezdés *d)* pontja alapján nincs helye felülvizsgálatnak.

Budapest, 2021. február 25.

Dr. Szabó Klára s.k. a tanács elnöke, Dr. Magosi Szilvia s.k. előadó bíró, Dr. Madarász Anna s.k. bíró